

РЕШЕНИЕ

№ 28044

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9462** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началника на 07 РУ-СДВР срещу Решение № 2555/29.05.2024 г. по НАХД № 17783/2023 г. на СРС, НО, 133-ти състав, с което е отменено Предупреждение №[ЕГН]/05.12.2023 г., издадено от Началника на 07 РУ-СДВР, с което за допуснато нарушение на чл.6 от Закона за българските лични документи, представляващо маловажен случай, на Б. Д. Д. е предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, ще му бъде наложено административно наказание.

В касационната жалба се поддържа, че решението на СРС е неправилно и противоречащо на материалния закон. Моли се решението да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП. В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез юрк. С., претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответната страна лично и чрез адв. Т. оспорва касационната жалба и моли оспореното решение да бъде оставено в сила по аргументи в писмени бележки, представя списък за разноси, възрази, че претендираното възнаграждение е в минимален размер. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност

на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 30.10.2023г. в [населено място], [улица]до №90, свидетеля В. В. извършил полицейска проверка на Б. Д. Д., при която му поискал документ за самоличност, който не могъл веднага да представи документ, но се обадил на съпругата му, която след около 10 минути донесла личната карта и той я представил. Междувременно В. съставил Акт за установяване на административно нарушение по чл.6 ЗБЛД срещу Д., затова, че на посочената дата и място при извършена полицейска проверка лицето не е представило документ за самоличност, Д. представил личната си карта преди да подпише АУАН, актът бил съставен в присъствие на нарушителя и негов колега, свидетел на акта. В акта били вписани и допълнително представени възражения от Д. в посочения смисъл. Въз основа на описаното в АУАН нарушение от фактическа страна и без да е обсъдено подаденото нарушение било издадено атакуваното пред СРС предупреждение затова, че при извършена полицейска проверка лицето не представило документ за самоличност, поискан от компетентно длъжностно лице.

За да отмени предупреждението, СРС е приел, че не са представени доказателства относно компетентността на актосъставителя и наказващия орган по смисъла на чл.84, ал.1 и ал.2 ЗБЛД – не били представени заповеди за оправомощаване на актосъставителя В. и акт за компетентност на органа, издал предупреждението – комисар А..

Прието и допуснато нарушение на чл. 42,ал. 1, т.4 ЗАНН при съставяне на АУАН и на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – липсвало каквото и да е описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, посочени са само датата и мястото и цитиран чл.6 ЗБЛД, липсвали обстоятелства за това кой орган е извършил полицейската проверка на лицето и кой му е поискал документ за самоличност, предвид законното изискване това лице да е длъжностно и компетентно да иска и проверява документи за самоличност - съставомерно за нарушението по чл.6 ЗБЛД. Прието е, че нарушенията са съществени и обосновават извод за отмяна.

Преценка на касационната инстанция:

Въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка, настоящата инстанция намира за правилни изводите на въззивния съд за незаконосъобразност на оспореното пред него предупреждение, но при следните коригиращи правни съображения:

Според чл. 6 от ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Според легалното определение на §1, т.1 от ДР на ЗБЛД, „документ за самоличност“, по смисъла на закона, е удостоверителен документ, издаден от компетентните органи на

Република Б. с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани. Според чл. 13, ал. 1, ал.2 и ал.3 от ЗБЛД, на българските граждани се издават документи за самоличност, представляващи лична карта, паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност, свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), временна карта за самоличност, заместваща личната карта (на българските граждани, спрямо които е постановено отнемане на документите за самоличност на основание чл. 68, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс), както и заместващите паспорта временен паспорт, служебен открит лист за преминаване на границата и временен паспорт за окончателно напускане на Република Б.. От своя страна, разпоредбата на чл. 13, ал.4 от ЗБЛД предвижда, че самоличността на българския гражданин може да бъде удостоверена, с който и да е от документите по ал.1, ал.2 и ал.3 на посочената норма. Непредставянето на един от изброените документи за самоличност представлява нарушение на чл.6 от ЗБЛД, поради което не е необходимо да се посочва кой точно документ за самоличност не е представен.

Съгласно нормата на чл. 70 от ЗМВР, полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административнонаказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи и по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. Разпоредбата на чл.6 от ЗБЛД от своя страна изисква гражданите да представят някой от изброените в чл.13 от ЗБЛД документи във всички случаи, когато това е поискано от компетентните длъжностни лица, а не само в хипотезите по чл. 70, ал. 1 от ЗМВР.

В случая обаче нарушение на чл. 6 ЗБЛД не е извършено. Видно е от АУАН и от съдържанието на процесното предупреждение, че съдържат ЕГН на лицето, а също и дата на раждане (само в АУАН), точен адрес на лицето – данни, които се установят от документа за самоличност, който както твърди Д., е предоставен на полицейските органи и което обстоятелство е прието за установено от въззивния съд. Не се сочи че при проверката Д. е предоставил посочените лични данни отделно от документа си за самоличност. Следователно, от данните за проверяваното лице в АУАН и доколкото нито се твърди, нито следва от обстоятелствата друго, самоличността на конкретното проверявано лице е установена от представения от него документ за самоличност.

Посочената като нарушена разпоредба не въвежда изискване за незабавно предоставяне на документ за самоличност, а след като е предоставен такъв в рамките на разумното време за ситуация като процесната – Д. е живеел близо до адреса на проверката, то нарушение по чл.6 ЗБЛД не е извършено. Тази разпоредба не включва като състав на нарушение неизпълнение на задължение за носене на документ за самоличност на обществено място, с оглед правомощията на полицейските органи да установяват самоличност на лице. Обратното, чл.6 ЗБЛД включва като изпълнително деяние невъзможност да представи документ за самоличност, което е опровергано от приетите за установени обстоятелства при извършената проверка от въззивната инстанция, съответни на доказателствата по делото.

Предвид изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че административното нарушение не е установено по категоричен и безспорен начин,

при установена фактическа обстановка, описана и в издаденото предупреждение и АУАН, съдържащи данни за самоличността на проверяваното лице.

При тези изводи на касационната инстанция, обжалваното съдебно решение като валидно и допустимо - постановено от законен състав и по подадена в срок жалба срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, постановено при правилно приложение на процесуалните правила и материалния закон, следва да бъде оставено в сила. Не се установиха сочените в касационната жалба основания за неправилно приложение на закона, нито други такива, за които касационната инстанция следи служебно.

При този изход на делото, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение и в претендирания размер – 500,00 лв., в това число предвид обема на осъществената правна защита, както и, че се касае за минимален размер по Наредба Н-1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Представен е и договор за правна защита и съдействие пред касационната инстанция с адвоката, в който размера на възнаграждението е посочен и като платен при подписването му – годно доказателство за направени разноски от Д. в посочения размер..

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXVI -ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2555/29.05.2024 г. по НАХД № 17783/2023 г. на СРС, НО, 133-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], сумата от 500(петстотин) лева за направени разноски за адвокатско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.